

Jeanette Molema

Paarden liegen niet

De pony's van de Pegasus

deel I

Paarden liegen niet
Jeanette Molema

ISBN 978-90-8543-168-8
NUR 283

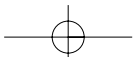
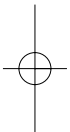
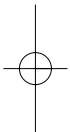
Foto omslag: Dreamstime
Ontwerp omslag: Marjoke Geertsema
Opmaak binnenwerk: Gerard de Groot

© 2011 UITGEVERIJ COLUMBUS - HEERENVEEN
Alle rechten voorbehouden. Uitgeverij Columbus is onderdeel van Uitgeversgroep
Jongbloed te Heerenveen.

www.jongbloed.com
www.leukekinderboeken.nl

Inhoud

1 Sem	5
2 Een nieuw huis	12
3 School	18
4 Paardenkist	25
5 Halve wilden	31
6 Lijst	38
7 Thuis	45
8 Warme chocolademelk	52
9 Nieuwsgierig	59
10 Kalm an	66
11 Paarden liegen niet	75
12 Binnenoortje	83
13 Pinto	90

1. Sem

Maudi staat met Sem in de schaduw van de enorme eik als de trailer aan komt rijden. Het is op het heetst van de dag en de schaduw lijkt nauwelijks verkoeling te brengen. De chauffeur, een oude man in een vale spijkerbroek op gele boerenklompen, stapt uit en kijkt zoekend om zich heen. Maudi loopt haar hem toe. ‘Komt u voor Sem?’

Hij kijkt op zijn papier en zegt: ‘Sem, een vierjarige valkpony. Daar kom ik voor, ik moet opschieten. Het is bloedheet en mijn airco heeft het deze week begeven.’

Hij loopt naar de trailer. De scharnieren piepen knarsend wanneer hij de klep naar beneden laat. Ze geeft de pony aan de man en kijkt met ingehouden adem hoe Sem zal reageren. Zijn hals en oren zijn gestrekt. Zenuwachtig dribbelend loopt hij in de richting van de neergelaten klep, maar zodra zijn rechterhoef het hout raakt, schiet hij naar achteren. Het halstertouw schiet door de handen van de man. Hij mompelt een lelijk woord en kijkt zoekend om zich heen, totdat zijn blik die van Maudi vangt. ‘Het is toch jouw pony?’ vraagt hij geïrriteerd. ‘Wat moet ik doen om hem in te laden? Doet hij altijd zo raar?’

‘Het is mijn verzorgpony’, antwoordt ze. Geërgerd hoort ze de trilling in haar stem. ‘Maar ik wil hem er wel voor u inzetten. Hij heeft het niet op vreemden.’

Ze loopt naar voren, pakt het halster vast en loopt met een gro-

te boog van de trailer weg. 'Gaat u maar aan de kant', zegt ze over haar schouder. 'We lopen samen naar binnen.'

Sem ontspant zich onmiddellijk en aarzelt geen seconde wanneer ze naast hem over de laadklep naar boven loopt. Zijn hoeven klossen op het hout en schrapen een paar keer over de bodem van de trailer. Aan de voorkant maakt ze het halster vast. Dan aait ze hem over zijn zachte neus en tussen zijn ogen. 'Je snapt het niet', fluistert ze. 'Maar je gaat weg, je bent verkocht, Sem.'

Ze hoort dat de laadklep piepend dichtgaat. Ze klopt op zijn flanken. 'Zorg goed voor dat meisje en werk net zo hard voor haar als je voor mij hebt gedaan. Ik wil je naam in de kranten lezen als je op een dag kampioen wordt. Dag, lieve Sem.'

Langzaam krauwt ze nog een paar keer door zijn manen. Daarna kruipt ze onder de stang door en opent het deurtje aan de voorkant. Als ze op de grond springt, staat de oude man voor haar. Hij kijkt haar indringend aan. 'Er is altijd verdriet als een pony verkocht wordt', zegt hij. 'Je bent niet te groot voor hem.' Ze schudt haar hoofd en voelt hoe haar kin begint te bibberen. 'Ik verzorg hem al vanaf dat hij nog bij zijn moeder was. Ik reed eerst op zijn moeder. Ik was erbij toen hij geboren werd. Mijn ouders zijn net uit elkaar. Mijn vader woont nu bij zijn vriendin en nu is er geen geld meer. Hij betaalde de pensiekosten voor Sem. We gaan verhuizen en daarom heeft de eigenaar hem nu verkocht. Mijn vader wilde Sem niet voor me kopen.'

'Ouders horen niet te scheiden', zegt hij. 'Vooral niet als er kinderen in het spel zijn. Tegenwoordig doen ze maar een eind weg.'

Ze haalt haar schouders op. 'Hij houdt niet meer van mijn moeder.'

Hij gromt wat en loopt naar de voorkant van zijn vrachtauto. 'Rijdt u voorzichtig?' vraagt ze. 'En zou u, zou u me willen bellen als u bent aangekomen? Als ik weet dat alles goed is gegaan, dan ...' Ze hakkelt en kijkt hem vragend aan.

Zijn knorrige gezicht verzacht zich. 'Ik bel je, voordat ik terugrij naar huis. Als ik hem afgeleverd heb. Het is dat het zo'n eind uit de buurt is, anders kon je mee om hem weg te brengen.'

'Als u belt is het goed', zegt ze zacht. 'Wilt u kijken hoe het meisje met hem omgaat en wat voor stal hij krijgt?'

Hij knikt. 'Zal ik doen. Heb je een nummer?'

Ze graait in haar broekzak en geeft hem een kaartje.

Hij kijkt er even naar. 'Mooi kaartje. Wilden je ouders niet mee om afscheid te nemen?'

Ze schudt haar hoofd en kijkt naar het kaartje in zijn hand. 'Mijn vader heeft een reclamebureau. Ik heb het zelf ontworpen.'

Omdat zijn gezicht nu vriendelijk staat, is het makkelijk om verder te praten. 'Morgen gaan we verhuizen, dan komt de flat leeg. 's Avonds komt mijn vader in onze flat met zijn vriendin. We verhuizen naar Overijssel, naar Dedemsvaart, dat ligt vlak bij Drenthe.'

'Eind uit de buurt', zegt hij. 'Het is daar altijd veel kouder. En de bewoonde wereld is zo ver weg.'

Ze lacht, ondanks het verdriet dat op haar borst drukt. 'Het valt wel mee, mijn vriendinnen zeggen ook dat het zo ver weg is. Maar het is vanaf Rotterdam maar tweeënhalf uur rijden.'

‘Zal wel’, zegt hij. ‘Ik ben er nog nooit geweest. Ik ga rijden, hou je taai, daar in, hoe heet het ook alweer?’

‘Dedemsvaart’, zegt ze.

Als hij instapt en de motor start, hoort ze Sem hinniken, een luid schrill gehinnik, dat haar vanbinnen lijkt te verkleumen. Langzaam rijdt de auto de bocht om. Maudi rent een eindje mee en blijft bij de klinkerweg kijken hoe de auto voorzichtig over de kuilen rijdt. Dan steekt ze haar hand op en loopt terug naar haar fiets. Als ze wegfietst, trillen haar handen. Vooraan, bij de ingang van de manege staan een paar meisjes.

‘Doeg Maudi!’ roepen ze. ‘Sterkte morgen bij de verhuizing en sterkte zonder pony.’

‘Doeg!’ roept ze terug en schakelt naar een hogere versnelling. De warme wind waait haar rode haren langs haar gezicht en droogt haar tranen.

Thuis is het kaal en stil. Op tafel ligt een briefje.

Ben bolletjes halen voor de reis van morgen. Alle spullen zijn opgehaald, behalve onze tassen. Liefs, mama

‘Hoe was het om Sem in te laden?’ zegt ze hardop. ‘Een normale moeder zou dat vragen, maar niet mijn moeder die wil verhuizen naar Dedemsvaart. Mijn moeder die er niet om geeft wat haar kinderen daarvan vinden.’

De mobiel in haar broekzak trilt. Als ze het scherm open, ziet ze dat er een sms’je van haar vader is.

Hoe waren de nieuwe eigenaren van Sem? Sterkte!!!

‘Geweldig, wat een medeleven’, zegt ze droog. ‘Jij ook veel sterkte pap, aan jou heb ik dit allemaal te danken.’

Ze drukt haar mobiel uit en stopt hem terug in haar broekzak. Als ze rondkijkt, mist ze dingen uit de kamer. Het oude antieke dressoir, een schilderij, een schemerlamp.

In haar slaapkamer is het kaal en leeg. Witte wanden grijzen haar toe. Het is er nog koel, maar dat zal veranderen wanneer de zon is gedraaid. Haar bureau is leeg zonder laptop, want ook die is met de verhuishwagen mee.

Als ze de deur in het slot hoort vallen, blijft ze bewegingsloos staan. Ze staat er nog steeds wanneer haar moeder in de deuropening verschijnt. 'Viel het tegen?' vraagt ze zacht. 'Wilde Sem in de trailer?'

Het lukt niet om iets te zeggen. Maudi kijkt haar moeder aan en draait zich met een ruk om naar het raam als ze tranen in haar ogen voelt branden. 'Natuurlijk viel het tegen, alles valt tegen sinds papa er met Sofia vandoor is', zegt ze heftig. 'En jij valt me tegen dat je naar Dedemsvaart wilt. Een stom, klein dorpje waar niks te beleven valt. Daar heb ik deze zomervakantie elke dag aan gedacht!'

Er klinkt een zucht. Daarna zegt mam zacht en ingehouden: 'Ik zal het nog een keer uitleggen, voor de laatste keer. Daarna wil ik er niet, nooit meer over praten.'

Maudi draait zich om. 'Ik ken het verhaal. Papa gaat hier wonen met Sofia en jij wilt niet tussen buitenlanders wonen. En je wilt terug, omdat je altijd heimwee naar het Reestdal hebt gehouden.'

'Precies', knikt mam. 'We kunnen in opa's huis in het Reestdal gaan wonen. Dat is goedkoper dan een huurflatje in een achterbuurt.'

Ze loopt naar Maudi toe en legt haar hand op haar schouder.

‘Ik hoop echt dat je daar weer een verzorgpony zult krijgen. Wat nu gebeurt is onvermijdelijk. Papa zal meer moeite moeten doen om Jesse en jou te kunnen zien, maar ik heb hier ook niet om gevraagd.’ Het laatste klinkt bitter.

Als ze samen aan tafel zitten, kijkt Maudi naar Jesses lege plek. ‘Waar is hij eigenlijk?’

‘Met Job en zijn vader naar de havens, voor de laatste keer’, zegt mam. ‘Voor hem is het ook moeilijk. Hij zegt niet veel, maar hij slaapt slecht en ziet op tegen een nieuwe school.’

Maudi neemt een hap van haar bolletje en denkt na over haar broertje van tien. Hij is stil geworden sinds hun vader drie maanden geleden vertelde dat hij verliefd was op zijn secretaresse en met haar verder wilde.

Het is op een zonnige zondagmorgen aan het ontbijt. Papa kucht, en tikt met zijn mes op de rand van zijn bord. ‘Ik moet jullie iets vertellen, Jesse en Maudi. Mama weet het al.’

De toon in zijn stem is anders, ernstig, alsof er iemand dood is gegaan.

En eigenlijk was dat ook zo, denkt Maudi. Op die morgen is ons gezin doodgegaan. Het gezin van een vader en moeder en twee kinderen is op die morgen doodgegaan. Ze kijkt naar de lege stoel van Jesse. Die morgen was hij opgestaan en had gegild, geschreeuwd dat het niet kon, dat Sofia nog maar een meisje was en papa een oude man. Toen rende hij weg, zijn slaapkamer in. De tijd erna was hij stil, praatte weinig en ging veel naar Job.

‘Ik moet Sem missen,’ zegt Maudi, ‘Jesse zal Job missen en jij papa.’

Haar moeder legt haar mes neer en glimlacht. ‘Papa miste ik al

meer dan een halfjaar. Misschien zijn er oude vriendinnen van vroeger die nog op het dorp wonen.'

Ze strekt haar hand uit naar die van Maudi en pakt deze stevig vast. 'We moeten er het beste van maken en ik wil graag een nieuwe start maken. In Dedemsvaart komt papa jullie ophalen, één keer in de veertien dagen. Maar we zullen ons eigen leven-tje moeten gaan leiden. In de buitenlucht, in de natuur, ver weg van lawaai en drukte.'

Ze trekt haar hand weer los en drukt even tegen haar voorhoofd. 'De stilte, de vogels, de geur van gras en koeien. Dat heb ik hier gemist.'

Ze kijkt Maudi nadenkend aan. 'Vooruit en niet achteruit kijken. Er zijn daar ook pony's.'